

ἀκινήσιαν, ἀνεσηκώθη ὀλίγον καὶ εἶπε γαλλιστί· « Σταθῆτε, ἔχω δυνάμεις διὰ νὰ πυροβολήσω καὶ ἐγὼ ». Ὁ Δαντὲς, ὅστις εἶχε πλησιάσει, ἐπανήλθεν εἰς τὴν θέσιν του. Ὁ Πούσκιν ἐπηρειζόμενος διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐσκόπευσε βραδέως, καὶ εἶτα ἐπυροβόλησεν. Ὁ Δαντὲς ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσεν. Ὁ Πούσκιν ἔρριψε χαμαὶ ὡς θριαμβευτῆς τὸ πιστόλιον κράζων « Bravo ! » Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν ὑποκόμητα τοῦ Ἀρχικὸν ἠρώτησεν « Ἐφρονεύθη; » — « Ὁχι, ἀπήντησεν ἐκείνος, ἀλλ' ἐτραυματίσθη εἰς τὸν βραχίονα καὶ εἰς τὸ στήθος. — Παράξενον πρᾶγμα, ὑπέλαβε πάλιν ὁ ποιητῆς, ὑπέθετον ὅτι θά μ' εὐχαρίσσει ὁ θάνατός του, ἀλλὰ τώρα αἰσθάνομαι τὸ ἐναντίον ». Ὁ ὑποκόμης ἐζήτησε νὰ τοὺς συμπιλιώσῃ, ἀλλ' ὁ Πούσκιν τὸν διέκοψε λέγων· « Ἄν ἀμφοτέρωι θεραπευθῶμεν, θὰ ἐπαναρχίσωμεν ».

Ὁ ἀτυχὴς ποιητῆς δὲν ἐπέπρωτο νὰ θεραπευθῆ· ἡ σφαῖρα τοῦ Δαντὲς τῷ εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν κάτω κοιλίαν, εἶχε θραύσει τὸ ὄσφυον καὶ εἶχε διατρυπήσει τὸ ἔντερον. Ἐπὶ δύο ἡμέρας διήρκεσεν ἡ ἀγωνία. « Ὅταν μετέφερον τὸν Πούσκιν τραυματισμένον καὶ τὸν ἐξήπλωσαν ἐπὶ τοῦ σοφᾶ, γράφει ὁ πρίγκηψ Βιάζεμσκη, αἱ πρῶται του λέξεις ἀπετάθησαν πρὸς τὴν γυναῖκά του. « Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς ! τῇ εἶπε· εἶμαι ζωντανὸς καὶ εἶσαι πλησίον μου ! Ἔσο ἡσυχος ! Οὐδὲν ἔχει τις νὰ σοῦ κατηγορήσῃ, ἤξεύρω ὅτι εἶσαι ἀθῶα ».

Παρακάλεσε τὸν ἱατρὸν νὰ τῷ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς καταστάσεώς του, οὗτος δ' ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ σωθῇ. « Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε τότε ὁ ποιητῆς, διότι μοὶ εἶπες τὴν ἀλήθειαν ὡς τίμιος ἄνθρωπος. Θὰ τακτοποιήσω τώρα τὰς ὑποθέσεις μου ». Ὀλίγας ὥρας πρὸ τοῦ θανάτου του, ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκόν του ὑπασπιστῆς τις τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου κομίζων τὸ ἐξῆς αὐτόγραφον ἐπιστόλιον, γεγραμμένον διὰ μολυσδοκονδύλου.

« Ἀγαπητὲ Ἀλέξανδρε Σέργιεβιτς, ἂν ἡ θεία Πρόνοια θελήσῃ νὰ μὴ ἐπανιδῶμεν πλέον ἀλλήλους ἐπὶ τῆς γῆς, σὲ συμβουλεύω νὰ ἀποθάνῃς ὡς χριστιανός. Μὴ φροντίσῃς περὶ τῆς τύχης τῆς γυναικὸς σου καὶ τῶν τέκνων σου, ἐγὼ θὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπ' αὐτῶν ».

Ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου του ἐπήνεργεν ἐν Πετρούπολει μετὰστασιν σκέψεων καὶ γνωμῶν, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τὰς ἐλαφράς καὶ εὐμεταβόλους κοινωνίας. Ἐθεωρεῖτο πλέον μάρτυς ὁ Πούσκιν καὶ δῆμιος ὁ Δαντὲς, πάντες δ' ἐνόμιζον ὡς ἂν τὴν λαμπάδα τῆς Ρωσίας τὴν εἶχεν ἀποσβέσει ἀποτόμως ἀγροῖκος καὶ βάρβαρος χεῖρ. Τὰς τοιαύτας δὲ γνώμας τῆς μεταμεληθείσης κοινωνίας ἐξέπροσώπησεν ἐν καυστικαῖς στροφαῖς ὁ ποιητῆς Λερμόντωφ. . . .

Ὁ Δαντὲς ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τὸ ῥωσικὸν ἔδαφος φοβούμενος τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν,

ἀφ' οὗ πρότερον ἂν καὶ τραυματισμένος καθείρχθη ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Ἐφυγεν ἔπειτα λάθρα ἐν νυκτὶ σκοτεινῇ καὶ ὀμιχλώδει. Ἐπορεύθη εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔνθα τὸν ἠκολούθησε καὶ ἡ σύζυγός του, ἐκεῖ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα βαρῶνου Χέσκερεν μετέσχε τῶν πολιτικῶν πραγμάτων.

Ἡ χήρα τοῦ Πούσκιν ἐνυμφεύθη μετὰ τινὰ ἔτη εἰς δεύτερον γάμον τὸν γερούσιαστὴν Λάνσκοϊν, ὅστις ἔπειτα ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν.

[Joel Le Savoureux]

**Σ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Βουλευτῆς, μὴ διακρινόμενος ἐπὶ ὑπερβολικῇ καθαρῳότητι, ἐπιψηφισθείσης ἐν τῇ Βουλῇ πρότασως, ἣν αὐτὸς ἀπεδοκίμαζεν, ἀνεφώνησεν:

— Ἐπὶ τέλους, ἐγὼ νίπτομαι τὰς χεῖρας.

Τοῦτο ἀκούσας συνάδελφός τοῦ τις, ἀνεφώνησεν:

— Τέλος πάντων θὰ νιθῆ!

Ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ τῶν Παρισίων :

Ὁ ἀστυνόμος. — Κατηγορούμενε, ἐπιμένεις ἀρνούμενος τὴν κλοπὴν, ἣτις σοὶ ἀποδίδεται ; Λησμονεῖς, ἀναμφιβόλως ὅτι σὲ εἶδον δύο ἄνθρωποι !

Κατηγορούμενος. — Ἄ, κύριε ἀστυνόμῃ ! Καὶ τί εἶνε δύο ἄνθρωποι ἀπέναντι τριάκοντα ὀκτὼ ἑκατομμυρίων Γάλλων ! . . .

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Οἱ ὑπηρεταὶ ! ! ! !

— Γιάννη ! ἀνακράζει ὁ κύριος, θὰ ἔλθῃς σήμερα ἢ ὄχι; . . . Ἔχω δέκα φοραὶς ποῦ σὲ φωνάζω ! Γιάννης ἐρχόμενος τέλος πάντων :

— Ἄ, μὰ τὸ παρακάμετε, ἀφέντη, μὲ τὰς ὑπερβολὰς σας ! . . . Δὲν εἶνε δέκα φοραὶς ὅπου μὲ φωνάζατε, παρὰ μόνον πέντε. ΙΩΝΑΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ὀδυνηρὰ τῷ ὄντι βάσανος εἶνε ἡ συνείδησις εἰς πάντα τίμιον ἄνθρωπον, πρὸ πάντων ὅταν δὲν εἶνε βέβαιος ὅτι ὑπάρχει ὑπερτέρα τις πρόνοια μὴ ἀφίνουσα ἀδράβευτον τὴν θυσίαν (Octave Feuillet).

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὸ λούκιμα τοῦ ὄου μινυόμενον μετὰ κόπωσης ἀσβέσθου καθίσταται ἀξιόλογος κολλητικὴ ὕλη, δι' ἧς δυνάμεθα ἄριστα νὰ συγκολλῶμεν τὰ ἐκ πορσελάνης ἢ φαγεντιανᾶ σκεύη. Ἐπίσης ὁ νεόπηκτος τυρὸς, ἢ ἡ τυρόδης οὐσία τοῦ γαλακτος, τριβομένη ἐπὶ μαρμάρου μὲ ἐσθεσμένην ἄσθεστον, παρέχει ἔτι καλλιτέραν κολλητικὴν ὕλην, δι' ἧς δυνάμεθα νὰ συγκολλῶμεν σκεύη ἐξ ὕλου, πορσελάνης, λίθου θραυσθέντα ἢ καὶ μέταλλον. Δὲν εἶνε δὲ ἀνάγκη νὰ εἶνε λίαν πυκνὴ ἡ κολλητικὴ ὕλη, καὶ πρέπει νὰ τὴν μεταχειρίζωμεθα ἀμέσως, διότι πήγνυται ταχύτατα.